

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/215/2018
Identifikačné číslo spisu: 5716209679
Dátum vydania rozhodnutia: 30.01.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5716209679.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa C. R., nar. XX. C. XXXX a plnoleté dieťa M. R., nar. XX. K. XXXX, obe deti bytom u matky a maloletý zastúpený kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Martin, deti rodičov - matky N. R., bytom XXX XX H. XXX, zastúpenej JUDr. Danielom Malíkom, advokátom so sídlom Rázusova 4213/3, 036 01 Martin a otca D. R., bytom XXX XX H. XXX, zastúpeného JUDr. Ivetou Ďurčateľovou, advokátkou so sídlom Kollárova 35, 036 01 Martin, o návrhu otca na zníženie výživného, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp.zn. 8 P 51/2016, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 29. marca 2018 sp.zn. 9 CoP 10/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Martin (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 8. septembra 2017 č.k. 8 P 51/2016-487 návrh otca na zníženie výživného v celom rozsahu zamietol. Žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov konania nepriznal. Konštatoval, že pri rozhodovaní o návrhu otca na zníženie výživného vychádzal nielen z odôvodnených potrieb maloletého syna a plnoletej dcéry, ale i z možností, schopností ako aj majetkových pomerov otca a najmä skúmal, či došlo k zmene pomerov od poslednej úpravy výživného. Uviedol, že porovnaním okolností dôležitých pre stanovenie výšky výživného v čase skoršieho rozhodovania v júni 2015 s okolnosťami v čase súčasného rozhodovania v septembri 2017 mal súd prvej inštancie za preukázané, že v priebehu tohto času nedošlo k takým zmenám, ktoré odôvodňujú zníženie výživného na maloletého syna a plnoletú dcéru. Súd prvej inštancie sa stotožňuje s názorom matky, že jej náklady na maloletého a náklady plnoletej dcéry uplynutím času skôr narástli, ako sa znížili. U matky oproti minulému obdobiu nenastala žiadna podstatná okolnosť v jej pomeroch. V rámci konania otec poukazoval na zmenu pomerov, ktorá nastala na jeho strane. V rámci vykonaného dokazovania bolo preukázané výpisom zo živnostenského oprávnenia znejúceho na obchodné meno otca, že činnosti, ktoré boli aktívne, boli ukončené od 1. júna 2016 do 1. júna 2019. To však samo o sebe nie je dôvodom na zníženie výživného. Naopak v konaní bolo preukázané, že otec aj naďalej

vykonáva činnosť v spoločnosti Roster SK s.r.o. Jeho priateľka (spoločníčka a konateľka spoločnosti) vo svojej výpovedi uviedla, že otec poskytuje obchodnej spoločnosti Roster SK s.r.o. predovšetkým technickú pomoc, pomáha pri získavaní nových zákaziek. Ona otca splnomocňuje na jednotlivé úkony, a to v závislosti od toho, o aké jednanie sa jedná. Vystavila mu plnomocenstvo na zastupovanie spoločnosti Roster SK s.r.o., on zabezpečuje zákazky po technickej stránke, vykonáva technickú podporu od prvého jednania s klientmi až po realizáciu zákazky. Pomáha aj pri realizácii zákazky. Komunikuje napr. aj s daňovými úradmi. Jej finančná výpomoc vo vzťahu k otcovi je aj z prostriedkov obchodnej spoločnosti. Okrem toho jej otec pomáha pri niektorých aktivitách zameraných na manikérske a pedikérske služby. Súd prvej inštancie konštatoval, že práve na základe jej výpovede vyhodnotil konanie otca vo vzťahu k zrušeniu živnosti len za účelový krok v úmysle vyhnúť sa plateniu výživného v pôvodne súdom ustanovenej výške a jeho návrh ako nedôvodný zamietol.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie otca rozsudkom z 29. marca 2018 sp.zn. 9 CoP 10/2018 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody [387 ods. 1,2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)]. Vychádzajúc z ustanovenia § 78 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z.z. Zákon o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o rodine“) a vzhľadom na preukázané skutočnosti mal odvolací súd za to, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď na základe návrhu otca skúmal, či od poslednej úpravy výživného došlo k takej zmene pomerov, ktorá odôvodňuje zníženie výživného pre obe deti na požadovanú sumu. V tomto smere súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie a vyvodil z neho správny záver, keď návrh otca zamietol s odôvodnením, že zistené skutočnosti neumožnili súdu zmenu pôvodného rozhodnutia, nakoľko na strane maloletých detí došlo skôr k nárastu nákladov na zabezpečenie ich jednotlivých potrieb, na strane matky detí sa ekonomická a sociálna situácia nezmenila. Zmeny nastali u otca detí, avšak tieto sa prvoinštančným súdom javili ako zmeny účelové. Tieto zistenia súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu riadnym spôsobom a v dostatočnom rozsahu zdôvodnil, pričom s jeho závermi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil a na tieto v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP poukázal. Odvolací súd konštatoval, že v odvolaní neboli uvedené žiadne iné dôvody, s ktorými by sa už nevysporiadal súd prvej inštancie a ktoré by boli spôsobilé iným spôsobom vyhodnotiť skutkový a právny stav zistený prvoinštančným súdom. Pokiaľ v odvolaní otec detí namietal, že súd náležitým spôsobom nevyhodnotil možnosti a schopnosti matky detí s prihliadnutím na jej vysokoškolské vzdelanie, resp. vo vyjadrení uviedol, či odôvodnené potreby detí korešpondujú s výškou určeného výživného, v tejto súvislosti je potrebné podľa odvolacieho súdu uviesť, že súd porovnával pomery, či už rodičov alebo detí, ktoré boli v čase posledného rozhodovania o výživnom, v tomto prípade matka detí vykonávala činnosť SZČO, jej zaradenie v pracovnom živote sa nezmenilo, nemožno teda hovoriť o nejakej zmene, prípadne nanovo prehodnocovať jej schopnosti a možnosti. Odvolací súd poznamenal, že v tomto konaní nie je možné preskúmať správnosť pôvodného rozhodnutia (či odôvodnené potreby detí korešpondujú s výškou určeného výživného), nakoľko toto bolo predmetom rozhodovania a prieskumu rozhodnutí o určení výživného z rokov 2014 a 2015. Pri zmene pôvodných rozhodnutí súd sa môže zaoberať len otázkou, či došlo k zmene rozhodujúcich pomerov. Odvolací súd dospel k záveru, že ak otec detí je zaviazaný povinnosťou prispievať na výživu v zmysle pôvodného rozsudku sumu 250,- € a 150,- € na deti a zmena pomerov u neho nastala len formálne, nakoľko naďalej poskytuje služby v spoločnosti Roster SK s.r.o., kde síce nie je konateľom, ale fakticky vykonáva činnosť ako aj predtým (hoci podľa jeho tvrdenia za takúto činnosť nepoberá plat), možno sa stotožniť so závermi súdu prvej inštancie, že je v jeho možnostiach a schopnostiach aj naďalej platiť pôvodne súdom stanovené výživné. Z týchto dôvodov odvolací súd rozhodnutie prvoinštančného súdu ako vecne správne potvrdil.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie otec, ktorý namietal § 420 písm. f/ CSP. Poukázal na to, že súd prvej inštancie o jeho návrhu na zníženie výživného rozhodol jedným rozhodnutím, keď o návrhu voči M., ktorá nadobudla plnoletosť v konaní pred súdom prvej inštancie, nerozhodol samostatným rozhodnutím a ani náležitým spôsobom nevykonal súd prvej inštancie dokazovanie, výsluch M. nebol vykonaný v súlade s § 35 O.s.p., odvolací súd pochybenie nenapravil. Namietal už v odvolaní, že plnoletá M. sa zúčastnila pojednávania, ale jej výpoveď neprispela k žiadnemu objasneniu prejednávanej veci, nevedela sa vyjadriť ani k jej výdavkom, ani k jej výške. K odvolacej námietke otca

týkajúcej sa postupu súdu prvej inštancie vo vzťahu k M. odvolací súd nezaujal žiadne stanovisko a z rozhodnutia odvolacieho súdu ani nevyplýva, že odvoláciu námietku otca posudzoval alebo skúmal. Namieta, že súdy svoje rozhodnutie opreli len o argumenty matky, namieta aj nepreskúmateľnosť, arbitrárnosť rozsudku odvolacieho súdu.

4. Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Martin sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

5. Matka vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že žiada dovolanie otca ako nedôvodné zamietnuť.

6. Konanie o úpravu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom je mimosporovým konaním, ktoré je s účinnosťou od 1. júla 2016 upravené samostatne v ustanoveniach § 111 a nasl. zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“) ako konanie vo veciach starostlivosti súdu o maloletých.

7. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak.

8. Podľa § 395 ods. 1 CMP platí, že ak § 396 neustanovuje inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Keďže § 396 CMP s dopadom na predmetnú vec „neustanovuje inak“, platí CMP aj na toto konanie.

9. Ustanovenie § 76 CMP vymedzuje prípady, v ktorých (v pôsobnosti tohto zákona) dovolanie prípustné nie je; neupravuje teda, kedy (v pôsobnosti tohto zákona) je dovolanie prípustné. Vzhľadom na to, že v danom prípade nejde o vec, na ktorú by sa vzťahoval § 76 CMP, bolo potrebné aplikovať § 2 CMP. Prípustnosť dovolania otca bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení CSP.

10. Podľa § 77 CMP odvolací súd nie je viazaný rozsahom dovolania vo veciach, v ktorých možno začať konanie aj bez návrhu.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ a „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 ods. 1 CSP), a to oprávnenou osobou, zastúpenou advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

12. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a odvolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (pozri napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

13. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

14. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže

táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namieste je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti, čo platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

15. Nad'alej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03).

16. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

17. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

19. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

20. Najvyšší súd zastáva názor, podľa ktorého ak nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod [porovnaj tiež rozhodnutie veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 19. apríla 2017 sp.zn. 1 VCdo 2/2017 (ďalej len „1 VCdo 2/2017“)].

21. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a tiež označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku viazanosti odvolacieho súdu dovolacím dôvodom neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

22. Otec prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f/ CSP.

23. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej

strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

24. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

25. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a marenie možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

26. Pokiaľ otec v dovolaní namieta nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd poukazuje na to, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

27. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta, ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

28. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

29. Dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP, pričom v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP sa v takomto prípade mohol obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, čo

tak aj urobil. Táto forma skráteného rozhodnutia spĺňa požiadavky kladené na odôvodnenie rozhodnutia z pohľadu práva na spravodlivé súdne konanie vzhľadom na to, že súd prvej inštancie zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštancie.

30. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím prvoinštančného súdu, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmätočným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

31. Otec nedôvodne namieta nevypočutie plnoletej dcéry M., nakoľko táto bola v konaní vypočutá. Zo zápisnice z pojednávania konanom pred súdom prvej inštancie 7. augusta 2017 je zrejmé, že bola vypočutá ku všetkým nevyhnutným otázkam v celom rozsahu, či už zo strany zákonného sudcu, prípadne prítomných účastníkov, za prítomnosti otca ako aj jeho právneho zástupcu, pričom výsluch sa skončil až potom, čo strany nemali už žiadne otázky. Súd prvej inštancie umožnil otcovi aj jeho právnenému zástupcovi klásť svedkyni otázky.

32. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že súdy porušili zásadu rovnosti procesných strán. Súd prvej inštancie i odvolací súd vytvorili obom procesným stranám rovnakú možnosť vyjadriť sa k veci, k vykonanému dokazovaniu, k priebehu konania a k vyjadreniam protistrany. Vzhľadom na námietky otca smerujúce najmä k nevyváženému vyhodnocovaniu dôkazov dovolací súd pripomína, že podľa § 191 CSP dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Už podľa predchádzajúcej právnej úpravy najvyšší súd dospel k záveru, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá vadu zmätočnosti. Taktiež dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo podľa predchádzajúcej právnej úpravy nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností alebo nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov (viď R 42/1993, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 1 Cdo 18/2011, 3 Cdo 268/2012, 4 Cdo 314/2012, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 104/2010, 7 Cdo 248/2012). Nová právna úprava na samej podstate uvedeného nič nezmenila. Dovolací súd pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

33. Na podklade vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie otca nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné a v tejto časti dovolanie odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c/ CSP.

34. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 453 ods. 3 druhá veta CSP).

35. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.